

[Fuglsang.]

ningerne, et nyt område under fredningslovgivningen, og det skulle gøre det muligt, sådan som der også i nogen grad er forsøgt på det, at skabe en på én gang sammenfattende og enkel og forståelig lovgivning uden alt for mange smuthuller. Det er af betydning, bl.a. fordi netop Grønland udgør et af de efterhånden ikke alt for mange områder på kloden, som for betydelige deles vedkommende er relativt uberørte. Men vi ved jo også, at Grønlands natur trues fra forskellig side, bl.a. af forurening mange steder.

Endelig bør der ved en lovgivning, der drejer sig om Grønland, i så vidt omfang som overhovedet muligt tages hensyn til den grønlandske befolknings mening og interesser. Det er en af de ting, som man muligvis burde drøfte i udvalget, for det forekommer mig, at man lægger alt for mange afgørelser i hænderne på landshøvdingen, afgørelser, der efter min mening rettelig hører hjemme i grønlændernes og i deres valgte organers hænder.

Der tales i kapitel IV om den så ofte omtalte nationalpark i Nordøstgrønland. Jeg tør ikke sige, om dens grænser og udstrækning helt er i overensstemmelse med den lokale befolknings mening. Men i alle tilfælde siges det om denne nationalpark i § 20 ret så klart, at ethvert indgreb, som medfører forandringer i naturen, er forbudt, og det siges også afsvækkende i § 20, at ministeren her kan gøre undtagelser. Om disse undtagelser siger bemærkningerne, at det kan dreje sig om tilladelser og koncessioner i henhold til lov om mineralske råstoffer inden for nationalparkens område. Nu er vi jo principielt modstandere af, at Grønlands naturrigdomme på den ene eller på den anden måde overlades til danske eller multinationale selskaber, og vi mener derfor ikke, at dette bør afgøres af en dansk minister. Men for at tage det lovforslag, vi behandler her, så burde der i hvert tilfælde klart pålægges erhvervsvirksomheder i Grønland det fulde ansvar for forurening og fuld erstatningspligt for den ved forurening forvoldte skade.

I § 4 siges det, at det er rigsantikvaren, der afgør, hvor fund af historisk eller kulturhistorisk interesse bør anbringes. Dog siges det sådan, at de fortrinsvis bør anbrin-

ges i Grønland. Jeg mener, at sådanne fund principielt skal blive i Grønland, idet det dog er det grønlandske folks historie og kultur, det drejer sig om, og det bør i alle tilfælde være grønlandske organer, der bestemmer, hvor fund skal anbringes. Fremfor at føre mere til Danmark, end vi har i øjeblikket, må man jo tænke på, at der kunne opstå problemer med de samlinger, som allerede er ført til Danmark, og vi skulle nødig igen placeres i en så lidet ærefuld situation som den, der opstod i forbindelse med de islandske håndskrifter. Som det var tilfældet med de islandske håndskrifter, var det dog mere naturligt, at folk fra Danmark eller den øvrige verden, der ville studere grønlandske forhold, tog derop og studerede dem i landet selv, fremfor at grønlænderne i givet fald skulle tage hened for at studere deres eget lands forhold.

Poul Westergaard (DR):

Retsforbundet har jo ikke haft mulighed for at medvirke ved forberedelsen af dette forslag til en fredningslov for Grønland. Så meget mere føler jeg anledning til at give udtryk for min og min gruppes anerkendelse af det stykke arbejde, der er lavet her, og som har resulteret i dette lovforslag. Vi synes også, at der er et tydeligt behov for en sådan lovgivning, og vi har forstået, at der nu er tilslutning til lovforslaget også fra det grønlandske landsråds side. Ganske særlig synes jeg, at der er grund til at glæde sig over den foreslåede nationalpark, naturpark, i Nordøstgrønland til bevarelse af dette områdes naturtilstand og naturværdier.

Lovforslaget vil altså også kunne få min gruppes støtte.

Lars Emil Johansen (Grønl.):

Jeg er glad for, at vi nu får en fredningslov i Grønland, bl.a. fordi vi i flere henseender trænger til en hel del fred i Grønland. Jeg vil gerne understrege, at det er overordentlig vigtigt, at der nu tages skridt til at lave fredningsbestemmelser for Grønland, ikke mindst ud fra den betragtning, at en sådan fredningslov må opfattes som en garant for, at udviklingen i Grønland ikke kommer til at medføre, at vigtige sider af Grønland enten forsvinder i det uvisse eller bliver nedbrudt som følge af udviklingen.

Det må efterhånden være almindelig be-